

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/20/2012
Identifikačné číslo spisu:	7012200269
Dátum vydania rozhodnutia:	10.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7012200269.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: R. S., nar. XX.XX.XXXX v obci U., Turecká republika (ďalej len „Turecko“), turecká štátna príslušnosť, kurdská národnosť, islamské vierovyznanie sunnitskej vetvy, ženatý, číslo občianskeho preukazu občana Tureckej republiky XXXXXX, naposledy trvalé bytom v zahraničí v U., prechodne bytom N., počas pobytu na území Slovenskej republiky naposledy umiestnený v Pobytovom tábore Opatovská Nová Ves, toho času miesto pobytu neznáme, zastúpený na základe plnomocenstva JUDr. Lenkou Čechovou Pisarčíkovou, právnu poradkyňou Spoločnosti ľudí dobrej vôle, Mäsiarska 13, 040 01 Košice, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu ČAS: MU-558-79/PO-Ž-2010 z 3. februára 2012 o odvolaní navrhovateľa podaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Saz/2/2012-32 zo 6. júna 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Saz/2/2012-32 zo dňa 6. júna 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava rozhodnutím ČAS: MU-558-79/PO-Ž-2010 z 3. februára 2012 podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k názoru, že v tomto prípade nebola preukázaná existencia dôvodov pre udelenie azylu. Opísal zistený stav vecí, obsah

jednotlivých pohovorov vykonaných s navrhovateľom, poukázal na rozpory v nich s tým, že navrhovateľ ich náležite nevysvetlil. Zaoberal sa tvrdením navrhovateľa o jeho prenasledovaní za politické názory, jeho údajným odsúdením vojenským súdom, ako aj možnosťou voľného pohybu a pobytu navrhovateľa a jeho manželky po návrate z cudziny (vzhľadom na jeho tvrdenia o prenasledovaní a o problémoch s políciou) v Turecku tým, že disponoval pasom a turecké orgány mu ho po návrate do vlasti nezadržali a dospel k záveru, že v priebehu konania neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za prenasledovanie, respektíve ktoré by zakladali dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Ako to teda vyplýva z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca neudelil azyl navrhovateľovi z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho udelenie a neposkytol mu doplnkovú ochranu z dôvodu neexistencie vážneho bezprávia v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh z 16. marca 2012, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a jeho vrátenia odporcovi na ďalšie konanie. Uviedol v ňom, že spĺňa podmienky na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR a že jeho návrat do Turecka nie je možný. Uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zistenie skutkového stavu bolo v rozpore s obsahom spisov a rozhodnutie bolo nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Poukázal na odsúdenie za politické aktivity, na to, že svoju výpoveď predložení v rámci pohovorov považuje za celistvú a nerozpornú a tiež zdôraznil, že ak mu nebol udelený azyl podľa § 8 zákona o azyle, mal mu byť udelený podľa § 9 z humanitných dôvodov.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo 18. apríla 2012 k návrhu napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť. Poukázal pritom na skutočnosť, že navrhovateľ s manželkou a ich dieťaťom dňa 6. marca 2012 svojvoľne opustili Pobytový tábor v Opatovskej Novej Vsi a späť sa už viac nevrátili. Dňa 13. marca 2012 boli preto vyradení z evidencie. Súčasné miesto pobytu navrhovateľa s rodinou odporcovi nie je známe.

Krajský súd v Košiciach na základe podaného návrhu preskúmal napadnuté rozhodnutie a skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť, ako vecne správne.

V odôvodnení uviedol, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav vo veci a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi a pre konanie zásadnými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania, v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 Správneho poriadku.

Skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu celého azylového konania sa krajskému súdu javili z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa v prípade zotrvania v krajine pôvodu ako neopodstatnené a nasvedčovali iným pohnútkam navrhovateľa než tým, ktoré sú ako dôvody pre udelenie azylu uvedené v Ženevskom dohovore a zákone o azyle a potvrdzujú záver, že v prípade navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

V ďalšej časti odôvodnenia krajský súd poukázal v podrobnostiach na pomerne rozsiahle odôvodnenie odporcu v napadnutom rozhodnutí, v rámci ktorého správny orgán zaujal stanovisko ku každému z tvrdených problémov navrhovateľa a tie, v priamej súvislosti s údajným odsudzujúcim rozsudkom (ktorého existenciu odporca spochybnil a vyargumentoval), nepovažoval za dôvody hodné udelenia azylu na území Slovenskej republiky. Navrhovateľ v priebehu celého azylového konania tak pred správnym orgánom, ako i pred súdom nepredložil žiadne dokumenty, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti. Z uvedeného dôvodu ak správny orgán dospel k záveru, že v priebehu konania neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za prenasledovanie, respektíve ktoré by zakladali dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, nepochybil. S týmto tvrdením odporcu sa krajský súd v plnej miere stotožnil.

Konštatoval rozpory v jednotlivých tvrdeniach navrhovateľa.

Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že z administratívneho spisu odporcu súdu jednoznačne vyplynulo, že rozpory vo výpovediach navrhovateľa nebolo možné považovať za nepatrné, či zanedbateľné (navrhovateľ v priebehu konania menil a v zásadných skutočnostiach pozmeňoval

informácie ohľadom svojho primárneho dôvodu podanej žiadosti o udelenie azylu, t. j. účasti na demonstrácii, resp. oslave, či oslavách v Istanbule a následnom prenasledovaní zo strany štátu).

Navyše skutočnosti, ktoré navrhovateľ v priebehu konania tvrdil, boli mnohokrát v rozpore so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu (napr. tvrdenia navrhovateľa o lokalizácii vojenského súdu v Istanbule, či tvrdenia navrhovateľa odporcom konfrontované s ustanoveniami Ústavy Turecka). Odvolací súd v tejto súvislosti považoval námietku navrhovateľa, podľa ktorej rozpory vo výpovediach boli spôsobené nesprávnym tlmočením za nedôvodnú, nakoľko navrhovateľ svojim podpisom potvrdil zrozumiteľnosť tlmočenia. Navrhovateľ kurdský jazyk, do ktorého mu bol pretlmočený pohovor z 24. novembra 2011, ovláda a s tým, aby bol pohovor vedený v kurdskom jazyku súhlasil.

Zaoberajúc sa námietkou neposkytnutia doplnkovej ochrany krajský súd považoval za potrebné uviesť, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u ktorých by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. V predmetnej veci odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu u navrhovateľa nenašiel dôvod ani pre poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13a a 13b zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle. Krajský súd sa v plnej miere stotožnil so zistením odporcu, že v prípade navrhovateľovho predchádzajúceho núteného návratu z Ruska do Turecka navrhovateľ nebol vystavený vážnemu bezpráviu, a teda vážne bezprávie by mu podľa názoru súdu nehrozilo ani v prípade núteného návratu z územia Slovenskej republiky do krajiny pôvodu navrhovateľa. Krajský súd opätovne v tejto súvislosti poukázal na informácie zaobstarané zo strany odporcu v konaní, v rámci ktorých správny orgán poukázal na ustanovenie Ústavy Turecka, ako právneho predpisu najvyššej právnej sily v krajine, v zmysle ktorého okrem iného je sloboda opustiť Turecko obmedzená i z dôvodu trestného stíhania.

Odporca teda podľa súdu I. stupňa nepochybil, ak svoje odôvodnenie oprel o tvrdenie, že v prípade, ak by navrhovateľ bol skutočne trestne stíhaný a odsúdený, nepodarilo by sa mu legálne vycestovať na svoj platný pas z územia Turecka a rovnako by sa mu nepodarilo zaobstarať si slovenské víza, a to všetko po vykonaní núteného návratu z Ruska za asistencie príslušných zložiek štátnej moci.

Rovnako sa zaoberal ostatnou námietkou neudelenia azylu z humanitných dôvodov a k tomu uviedol, že navrhovateľ v priebehu celého azylového konania nežiadal, aby mu azyl z humanitných dôvodov udelený bol. Rovnako (ani nepriamo) neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by možnosti udelenia azylu z humanitných dôvodov zo strany správneho orgánu čo i len nasvedčovali. Udelenia azylu z humanitných dôvodov sa domáhala splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa až v stanovisku z 30. januára 2012, t. j. len pár dní pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Odporca sa však s týmto návrhom splnomocnenej zástupkyne navrhovateľa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal a vysvetlil, že sa jedná o dôvod na udelenie azylu, ktorý žiadateľom v konaní nebol ani len zmienkou uplatnený. Pokiaľ teda odporca napriek neexistencii objektívnych dôvodov pre udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle nezistil vzhľadom na chýbajúce predchádzajúce tvrdenie navrhovateľa o ich existencii žiadnu subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov a z tohto dôvodu úvahu k takejto okolnosti ani nerozvídal, nepochybil a zákon o azyle neporušil.

Z týchto dôvodov považoval napadnuté rozhodnutie odporcu za zákonné a správne v oboch jeho výrokoch.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie, v ktorom uviedol, že s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach nesúhlasí, má za to, že je nesprávne a v rozpore s ustanovením § 205 ods. 2, písm. b), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“).

Zopakoval, že bol ako člen Strany slobody a demokracie Kurdska (BDP) a spolupracovník Kurdskej strany práce (PKK) zadržaný, vypočúvaný a odsúdený na desať rokov väzenia a pre toto prenasledovanie musel opustiť Turecko. Dôkazy o tom nevedel zabezpečiť, pretože sa nedokázal skontaktovať so svojim advokátom v Turecku. Ďalej doplnil, že nemôže byť na jeho škodu a v jeho

neprospech, ak určité prežité udalosti, ako je prenasledovanie štátnou mocou Turecka, nedokáže pre určitú nižšiu úroveň rozumových schopností dostatočne vysvetliť a presvedčivo podať.

Ďalej uviedol, že bol odporcom vyhodnotený ako nedôveryhodný lebo nevedel presne uviesť, kde a ako bol v Istanbule prihlásený na trvalý pobyt ako aj tým, že Oddeleniu dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce sa nepodarilo preveriť, či v mestskej časti Fatih existuje vojenský súd. Bežní ľudia však nevedia rozlíšiť rozdiel medzi vojenským a iným súdom. To však nemôže byť na ujmu navrhovateľa.

Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako napr.: 1Sža/9/2007, 1Sža/2008/15, 1Sža/2010/48. 1Sža/2009/33, ktoré sa týkajú vyhodnocovania dôveryhodnosti výpovede žiadateľov o azyl: „Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.“

Uviedol, že sú splnené podmienky na uplatnenie zásady, že ak by mali byť porušené základné práva navrhovateľa, preto, že sa ocitol v dôkaznej núdzi, má sa postupovať v pochybnostiach v jeho prospech. Pokiaľ sa jednalo o neposkytnutie doplnkovej ochrany hrozí navrhovateľovi, vzhľadom na odsúdenie za politický delikt mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce správanie.

Z týchto dôvodov sa domnieval, že sú splnené podmienky na udelenie azylu.

V závere uviedol, že podľa jeho názoru o udelenie azylu z humanitných dôvodov ani nemusel žiadať.

Humanitné dôvody nie sú zákonom o azyle taxatívne vymedzené, avšak v zmysle čl. 11 Nariadenia ministra vnútra SR č. 1 z 11. januára 2007, je za humanitné dôvody potrebné považovať najmä prípady neúspešných žiadateľov o azyl z radov prestarnutých, traumatizovaných alebo ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť.

Odporca v rámci svojej rozhodovacej činnosti disponuje informáciami o všetkých okolnostiach prípadu navrhovateľa, ako aj jeho manželky, ktorá má vážne psychické problémy, na ktoré sa aj lieči. Tieto problémy sú tak vážne, že odporca v rámci dokazovania pristúpil aj k vypracovaniu znaleckého posudku. Navrhovateľ sa preto domnieval, že odporca by na posúdenie udelenia azylu z humanitných dôvodov nepotreboval dodatočné dokazovanie, a túto možnosť mohol posúdiť na základe už zisteného skutkového stavu.

Na záver uviedol, že sa domnieva, že rozhodnutie Migračného úradu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého toto rozhodnutie vychádzalo, bolo v rozpore s obsahom spisov, a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, a na základe toho rozhodol nesprávne o neposkytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky.

Z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd SR z dôvodu podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a), b), d) a e) OSP rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra SR z 3. februára 2012, ČAS: MU-557-61/PO-Ž-2010 (chybne uvedené - správne má byť ČAS: MU-558-79/PO-Ž-2010) o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že právna zástupkyňa vo svojom odvolaní uviedla tie isté skutočnosti a rovnaké argumenty, ktoré uviedla už v oprávnom prostriedku adresovanom Krajskému súdu v Košiciach ešte dňa 16. marca 2012. Odporca sa domnieval, že odvolanie bolo podané iba formálne, nereflektujúc na obsah rozsudku krajského súdu a iba kopírovalo opravný prostriedok, námietkami ktorého sa Krajský súd v Košiciach už zaoberal. Právna zástupkyňa ani len neupravila petít svojho návrhu a navrhla, aby Najvyšší súd SR zrušil rozhodnutie migračného úradu. V zmysle § 201 a § 250ja OSP odvolanie smeruje proti rozsudku prvého stupňa. Odvolací súd následne rozhoduje o rozhodnutí, ktoré je napadnuté a toto môže v zmysle § 250ja ods. 3 s odkazom na § 219 až 221 potvrdiť, zmeniť alebo zrušiť. Potvrďuje alebo zrušuje rozsudok krajského súdu, nie rozhodnutie migračného úradu.

Tvrdenia o existencii rozsudku, odsudzujúceho navrhovateľa, sú však podľa odporcu nehodnoverné, a to z nasledovných dôvodov:

a) Navrhovateľ sa nemusel zúčastniť pojednávania, na ktorom bol údajne odsúdený na trest odňatia slobody na 10 rokov.

b) Navrhovateľ udával na prvom pohovore z 24. novembra 2010, že v decembri 2009 sa konalo pojednávanie na Vojenskom súde v Istanbule v mestskej časti Fatih. Súčasne uviedol, že sa proti

rozhodnutiu už nedalo odvolať, lebo vojenský súd nemá vyššiu inštanciu. Na pohovore konanom dňa 27. júla 2011 však vypovedal, že bol súdený niekedy v roku 2009 (nevedel presne kedy) pred Obvodným súdom v Istanbuli, v mestskej časti K. Cekmece. Právna zástupkyňa sa snaží argumentovať jeho nízkym právnym vedomím, ktoré malo spôsobiť, že nevedel, ako sa volal príslušný súd.

c) Najdôležitejšou skutočnosťou, prečo navrhovateľ nemohol byť odsúdený, je to, že bez problémov vycestoval z Turecka do Ruska. Okrem toho, z Ruska bol deportovaný späť do Turecka, čo zostalo bez akýchkoľvek následkov zo strany tureckej polície. Nebol zadržaný ani vzatý do väzby. Vzápätí znova vycestoval z krajiny, a to do Fínska, znova bez problémov so štátnymi orgánmi.

d) Nehodnoverne vyznieva aj to, že navrhovateľ až pri treťom pohovore (z 15. októbra 2011) vypovedal o ďalšom údajnom zadržaní z roku 2007. Na vysvetlenie uviedol, že to hovoril už prvýkrát a nevedel, prečo to nebolo zaznamenané. Odvolával sa na nesprávne tlmočenie, čo však priamo na dotknutom pohovore nespochybnil.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany právna zástupkyňa namietala, že vzhľadom na odsudzujúci rozsudok bude jej klient v prípade návratu vystavený mučeniu alebo neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Odporca však existenciu odsudzujúceho rozsudku navrhovateľa spochybnil a nepovažoval ju za hodnovernú.

Udelenia azylu z humanitných dôvodov sa domáhala iba právna zástupkyňa navrhovateľa, a to pred vydaním rozhodnutia migračného úradu. Podľa § 3 zákona o azyle konanie sa začína vyhlásením cudzinca na príslušnom policajnom útvare o tom, že žiada o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany. Vyhlásenie sa musí uskutočniť osobne.

Na záver odporca uviedol, že navrhovateľ s manželkou a ich dieťaťom 6. marca 2012 svojvoľne opustili pobytový tábor v Opatovskej Novej Vsi, a preto boli následne vyradení z evidencie. Dňa 17. júla 2012 boli vrátení na základe nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z Fínska do Slovenskej republiky a opätovne boli umiestnení v pobytovom tábore v Opatovskej Novej Vsi.

Odporca z týchto dôvodov navrhol potvrdiť rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Saz/2/2012-32 zo 6. júna 2012.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie navrhovateľa je nedôvodné a nemožno mu priznať úspech. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 10. októbra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 2 písm. d), bod 4. zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv 3a) alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu

alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle je vážnym bezpráviom

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Podľa § 19a ods. 1 písm. a/ zákona o azyle ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú.

Z uvedených ustanovení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva nielen povinnosť ministerstva posúdiť každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo i vo vzájomnom súhrne hodnotiac všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú, avšak je zrejmé, a to z doslovného znenia § 19a ods. 1 azylového zákona, že ide o postup najmä v konaní o udelenie, či neudelenie azylu.

Odvolací súd, stotožňujúc sa a odkazujúc na podrobné a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku i napadnutého rozhodnutia, ktoré podrobne rozoberajú dôvody, pre ktoré považoval nielen krajský, ale rovnako i najvyšší súd, preskúmané rozhodnutie Migračného úradu za zákonné a správne. Z týchto dôvodov, poukazujúc na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 8 zákona o azyle musia byť splnené všetky v tomto ustanovení obsiahnuté podmienky (t.j.: 1/ opodstatnenosť obáv, 2/ obavy, 3/ prenasledovanie, 4/ dôvody prenasledovania - rasa, národnosť, náboženstvo, zastávanie určitých politických názorov, príslušnosť k určitej sociálnej skupine). Navrhovateľ nespĺnil tieto podmienky pre dôvody uvedené v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní celého doterajšieho konania v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP dodáva, že ak by žiadateľ o azyl a doplnkovú ochranu - navrhovateľ - od počiatku konania o udelení azylu nezdôvodňoval svoju žiadosť o udelenie azylu nesúvislými, protirečivými, nepravdepodobnými alebo nedostatočnými vyhláseniami, na základe čoho nebolo možné jeho osobu považovať za dôveryhodnú, bolo by konanie o jeho žiadosti skončilo možno s iným výsledkom. Ani orgán, ktorý vydal napadnuté a preskúmané rozhodnutie, ani súdy však nemožno žiadať o posudzovanie určitých skutočností na reálnom základe, ak samotné tieto skutočnosti, ktoré je povinný predložiť správne orgánu, resp. súdu navrhovateľ, sa neskôr ukážu ako nepravdivé, zmätočné alebo pozmenené.

Z týchto dôvodov bolo nadbytočné skúmať ďalšie podmienky pre udelenie azylu, či doplnkovej ochrany, ktoré napriek tomu v obmedzenej miere skúmané boli bez toho, aby mohlo byť potvrdené, či vyvrátené, že v prípade navrhovateľa sú, či nie sú splnené.

Vzťahovalo sa to najmä deklarovaného policajného prenasledovania, či dokonca odsúdenia navrhovateľa za jeho údajné politické aktivity. Preskúmaním pripojených spisov niet pochyb o tom, že navrhovateľ by pri svojej akčnlosti, ak by toho neboli schopné správne orgány, zabezpečil sám dôkaz o svojich aktivitách za ktoré bol v Turecku stíhaný a odsúdený. Ten však zrejme z objektívnych dôvodov predložiť nemožno a preto ho nemohli ani zistiť, ani zadovážiť správne orgány.

Týka sa to aj správneho postupu a rozhodnutia o neudelení azylu z humanitných dôvodov. Žiadosť o udelenie azylu z takých dôvodov osobne navrhovateľom, tak ako to vyžaduje zákon, dodnes podaná nebola.

Rovnaké dôvody viedli po preskúmaní veci i odvolací súd k potvrdeniu rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - Migračného úradu č. k. ČAS: MU-558-79/PO-Ž-2010 z 3. februára 2012, ktorým

podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku prihliadajúc na skutočnosť, že navrhovateľ je zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku za toto konanie (§ 4 ods. 2, písm. v/ zák. č.71/1992 Zb.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.